

ПРЕЛЮДИЯ

В ДОМА НА МЪРТВИТЕ

Мъжът следва пътя си във ВЕЧЕРТА на своята Хилядна година в Дома на мъртвите. Ако можехте да огледате огромната зала, през която той върви, нямаше да видите нищо. Тя е прекалено тъмна, за да послужат очите.

В това мрачно време ще го наречем просто „мъжа“.

Има две причини, за да постъпим така.

Първата е, че той отговаря на общото и общоприетото описание на същество от немодифициран модел на човек от мъжки пол, а именно: върви изправен, палците му противостоят на другите пръс-ти и той притежава останалите типични белези на себеподобните си. Втората причина е, че някога името му било отнето.

Няма смисъл да бъдем по-обстойни на този етап.

В дясната си ръка мъжът носи жезъла на своя Господар, който го води в тъмнината. Притегля го ту в една, ту в друга посока. Жезълът изгаря ръката му, пръстите и противостоящия им палец, ако кракът му се отклони дори само на една крачка от предопределения път.

Когато мъжът стига до някакво място посред тъмнината, той изкачва седем стъпала до каменен подиум и леко почуква три пъти по него с жезъла.

Появява се съвсем слаба и мъждива оранжева светлина, която се скупчва в ъглите. Тя очертава краищата на огромната, отчасти изпълнена зала.

Той обръща жезъла и го завърта в някаква вдлъбнатина в камъка.

Ако имахте уши в тази зала, щяхте да чуете нещо като шум от хвърчащи насекоми, които обикалят около вас, отдалечават се и се връщат.

Единствено мъжът ги чува. Тук има повече от две хиляди души, но всички те са мъртви.

Те се появяват в просветващи правоъгълници, очертани по пода; появяват се бездиханни и немигащи, положени хоризонтално върху невидими отворени катафалки на височина от шейсет сантиметра, като одеждите и кожата им са във всички цветове, а телата им са на всякаква възраст. Ето че някои са с крила, а други имат опашки; някъде се виждат рога, а другаде – дълги нокти на хищни птици. Известна част от тях разполагат с всичко споменато, в някои са вградени машинни части, а при други липсват. Мнозина изглеждат като мъжа, защото са немодифицирани.

Мъжът носи жълти панталони и риза без ръкави със същия цвят. Коланът и наметалото му са черни. Застанал е до светлеещия жезъл на своя Господар и гледа мъртвите под себе си.

– Станете! – извиква той. – Всички вие!

Думите му се смесват с жуженето във въздуха и се повтарят отново и отново, но не като ехото, което заглъхва, а са постоянно и периодично повтарящи се като звъна на електрически алармен сигнал.

Въздухът се изпълва със суматоха. Чува се пъшчане и скърцане на крехки стави, след което започва движение.

С шумолене, прищракане и разтриване те се надигат, а след това се изправят.

После движенията и звуците стихват, а те застават като незапалени свещи до откритите си гробове.

Мъжът слиза от подиума, спира за миг пред него, след което казва:

– Следвайте ме!

И тръгва обратно по пътя, по който е дошъл, като оставя жезъла на своя Господар да вибрира в сивия въздух.

По пътя си стига до една жена, която е висока, златна и самоубийца. Той поглежда в невиждащите ѝ очи и пита: „Познаваш ли ме?“. Оранжевите устни, мъртвите устни, сухите устни помръдват и тя прошепва: „Не“. А той продължава да гледа и пита: „Познавала ли си ме?“. Думите му не спират да звънтят във въздуха, докато тя отново казва: „Не“, и той я отминава.

Пита двама други – мъж, който отдавна е бил стар и в лявата му китка е вграден часовник, както и едно черно джудже с рога, копита и козя опашка. И двамата казват: „Не“, а после го последват извън огромната зала, за да влязат в друга, под чийто каменен под лежат още мнозина, които всъщност не вярват, че ще бъдат повикани да излязат за неговата Вечер на Хилядната му година в Дома на мъртвите.

Мъжът ги води. Той води мъртвите, които е призовал и върнал към движение, а те го следват. Следват го през коридори, галерии и зали, нагоре по широки и прави стълби и надолу по тесни и вити стълби, докато най-сетне стигат до Голямата зала в Дома на мъртвите, където неговият Господар се разпорежда в своя съд.

Той седи на черен трон от полиран камък, а от лявата и дясната му страна има метални гърнета с огън. На всяка от двестата колони, наредени в редици в неговата Голяма зала, свети и примигва по един факел, пушекът от който, пронизан от искри, се вие и кълби нагоре, за да стане най-сетне част от сивия диплещ се облак, изцяло покриващ тавана.

Той не помръдва, а гледа мъжа, приближаващ през Залата с пет хиляди мъртви зад себе си, и червените му очи се спират върху него, когато мъжът излиза напред.

Мъжът се просва в краката му и не помръдва, докато не чува за себе си следното:

– Можеш да ме поздравиш и да станеш.

Всяка от дрезгавите думи е като остро пробождане посред едно ясно доловимо издишване.

– Привет, Анубис, Господарю на Дома на мъртвите! – казва мъжът и се изправя.

Анубис навежда малко черната си муцуна и кучешките му зъби белеят в нея. Езикът му се стрелва напред и се прибира обратно в устата му като червена светкавица. После се изправя и сенките плъзват надолу по голото му тяло с човешка форма.

Той повдига лявата си ръка и жужащият звук изпълва Залата и разнася думите му сред играещата светлина и пушека.

– Вие, които сте мъртви – казва той, – ще се забавлявате тази вечер за мое удоволствие. Храна и вино ще минават през мъртвите ви уста, но няма да долавяте вкуса им. Мъртвите ви стомаси ще ги задържат в себе си, докато вашите мъртви нозе ще отмерват такта на танца. Мъртвите

ви устни ще изричат думи, които не ще имат никакво значение за вас, и вие ще се прегръщате един друг без удоволствие. Ще пеете за мен, ако го поискам. И отново ще легнете по местата си, когато аз поискам.

Повдига и дясната си ръка.

– Нека пирът да започне – казва той и плясва.

Тогава измежду колоните се плъзват напред маси, отрупани с храна и с питиета, а във въздуха се разнася музика.

Мъртвите се размърдват, за да изпълнят заповедите му.

– Можеш да се присъединиш към тях – казва Анубис на мъжа и отново се намества на трона си.

Мъжът отива до най-близката маса, хапва малко и пие чаша вино. Мъртвите танцуват около него, но той не танцува с тях. Те вдигат шум, който се състои от думи без значение, но той не ги слуша. Налива си втора чаша вино, а очите на Анубис се спират върху него, докато го пие. Налива си трета и я държи в ръцете си, после отпива глътка и се вглежда в чашата.

Колко време е изминало, той не може да каже, когато Анубис изрича:

– Прислужнико!

Мъжът се изправя и се обръща.

– Приближи! – казва Анубис.

Мъжът го прави и коленичи пред Господаря.

– Можеш да станеш. Знаеш ли коя е вечерта на тази нощ?

– Да, Господарю. Тя е Вечерта на Хилядната година.

– Това е Вечерта на твоята Хилядна година. Тази нощ празнуваме една годишнина. Ти ми служи цели хиляда години в Дома на мъртвите. Доволен ли си?

– Да, Господарю...

– А спомняш ли си моето обещание?

– Да. Казахте ми, че ако ви служа вярно хиляда години, ще ми върнете името. Ще ми кажете кой съм бил в Средните светове на живота.

– Извинявай, но не съм го казал.

– Вие, но...?

– Казах, че ще ти дам някакво име, което е съвсем различно нещо.

– А аз помислих...

– Не ме интересува какво си помислил. Искаш ли име?

– Да, Господарю...

– ... Но би предпочел старото, нали? Това ли се опитваше да ми кажеш?

– Да.

– Наистина ли вярваш, че някой ще помни твое-то име след десет века? Мислиш ли, че си бил толкова важен в Средните светове, та някой да е записал името ти и то да е имало значение за някого?

– Не знам.

– А защо си го искаш обратно?

– Само ако можеше да го имам, Господарю...

– Но защо? За какво ти е?

– Защото не си спомням нищо от Световите на живота. Бих искал да знам какъв съм бил, когато съм живял там.

– Защо? С каква цел?

– Не мога да ви отговоря, защото не зная.

– Ти знаеш – казва Анубис, – че от всички мъртви върнах в пълно съзнание и мисъл само теб, за да ми служиш тук. Дали според теб това не означава, че може би ти се полага нещо по-специално?

– Често се удивлявах защо постъпихте така.

– Е, човече, нека ти помогна: ти си нищо. Бил си нищо. Никой не си спомня за теб. Името ти на смъртен не означава нищо.

Мъжът свежда поглед.

– Съмняваш ли се в думите ми?

– Не, Господарю...

– Защо не?

– Защото вие не лъжете.

– Тогава нека да ти обясня. Изтрих спомените ти за живота само защото те щяха да ти причиняват мъка сред мъртвите. А сега нека да ти покажа колко си неизвестен. В тази зала има повече от пет хиляди мъртви от различни места и на различна възраст.

Анубис става и гласът му стига до всеки присъстващ в Залата:

– Слушайте, личинки! Погледнете този човек, който е застанал пред моя трон! Обърни се към тях, човече!

Мъжът се завърта.

– Човече, знай, че днес не носиш тялото, в което спа през миналата нощ. Сега изглеждаш както преди хиляда години, когато дойде в Дома на мъртвите. Мъртъвци мои, има ли някой от присъстващите тук, видели този човек, който да каже, че го познава?

Едно златно момиче пристъпва напред.

– Познавам този човек – казва тя с оранжевите си устни, – защото той ме заговори в другата зала.

– Това го знам – изрича Анубис, – но кой е той?

– Този, който ме заговори.

– Що за отговор? Бягай да се сношаваш с ей оная тъмночервен гущер! А ти, старче?

– Той говори и с мен.

– Знам. Можеш ли да кажеш името му?

– Не мога.

– Тогава се качи да танцуваш на ей оная маса и сипи вино върху главата си. А ти, черньо?

– Този човек разговаря и с мен.

– Знаеш ли името му?

– Не го знаех, когато ме попита...

– Изгори тогава! – изкрещява Анубис, а от тавана пада огън; от стените също изскача огън и превръща черния човек в пепел, която бавно се завихря по пода, минава между глезените на спрелите танцьори и накрая пада като прах.

– Виждаш ли? – казва Анубис. – Няма кой да назове името ти, с което някога са те познавали.

– Виждам – казва мъжът, – но последният може би знаеше нещо повече...

– Празни приказки! Ти си непознат и никому не си потребен освен на мен. Причината за това е, че си чудесно посветен в приложното изкуство на балсамирането и от време на време съчиняваш по някой сполучлив надгробен надпис.

– Благодаря ви, Господарю.

– Каква полза би имал тук от име и спомени?

– Предполагам, че никаква.

– Но тъй като искаш да имаш име, аз ще ти дам едно. Извади ножа си.

Мъжът изтегля острието, което виси отляво на пояса му.

– А сега отрежи палеца си.

– Кой палец, Господарю?

– Левият ще свърши работа.

Мъжът прехапва долната си устна и присвива очи, когато натиска и дръпва острието в ставата на палеца си. Кръвта му руква. Тя потича по плоската част на ножа и започва да капе от върха.

Коленичи и продължава да реже, докато сълзите се стичат по бузите му и падат, за да се смесят с кръвта. Той диша задъхано и изхлипва само веднъж.

После казва:

– Готово. Ето го!

Той изпуска ножа и предлага палеца на Анубис.

– Това нещо не ми трябва! Хвърли го в огъня!

С дясната си ръка мъжът хвърля палеца в някакъв мангал, който изцвъртява, просъсква и пламва.

– Сега свий шепата на лявата си ръка и събери кръвта в нея.

Мъжът изпълнява нареждането.

– А сега я вдигни над главата си и остави кръвта да се стече по теб.

Той вдига ръката си и кръвта залива челото му.

– Повтаряй след мен: „Кръщавам се...“

– „Кръщавам се...“

– „Уаким от Дома на мъртвите...“

– „Уаким от Дома на мъртвите...“

– „В името на Анубис...“

– „В името на Анубис...“

– „Уаким...“

– „Уаким...“

– „Емисар на Анубис в Средните светове...“

– „Емисар на Анубис в Средните светове...“

– „... и отвъд тях“.

– „... и отвъд тях“.

– А сега вие, мъртъвци, слушайте какво казвам: обявявам, че този човек е Уаким. Повторете неговото име!

– Уаким – се чуват думите, излезли от мъртви устни.

– Така да бъде! Уаким, вече имаш име. Подобавашо за случая е да почувстваш раждането на новото си име, така че да излезеш оттук променен, о, мой наименовани!